

CUỐC XE ÔM NHỚ ĐỜI

Dựa theo chuyện đọc được trên “NET”

Tay xách túi, tôi đang sửa soạn
Tìm “tắc xi” cho đoạn đường này.
Từ nơi Xa Cảng Miền Tây,
Về nơi điểm hẹn, ở ngay Tao Đàn.

Liền sau đó, nghe vang tiếng gọi,
Đã làm tôi không khỏi chạnh lòng.
Giọng nài nỉ của một ông
Cháu đi giúp chú được không? cuốc này.

*Thấy chú tật nguyên, ai cũng ngại,
Nên ế lắm, không chạy được nhiều.
Bây giờ trời đã về chiều,
Ngồi xe ôm, cũng là điều tốt thôi.*

Thấy im lặng, tưởng tôi còn ngại,
Để trấn an, chú lại thêm vào,
Yên tâm, chú chạy không sao,
Làm tôi đâu có thể nào nói không.

Nên đáp trả, bằng lòng với chú,
Không hỏi thêm bất cứ điều gì.
Làm buồn lòng chú ích chi,
Để cho chú chờ mình đi kịp giờ...

Qua trao đổi, tôi lờ mờ biết,
*Hoàn cảnh sống, nghe thiệt khó khăn.
Mặc dầu chú rất siêng năng,
Vì phương tiện sống chỉ bằng xe ôm.*

*Còn vợ chú, nấu cơm cho xã,
Tuy ít lương, nhưng “bả” thấy rằng.
Họ hay bỏ bữa không ăn,
Thức ăn còn lại, đỡ phần tiền mua.*

*Đòi đổi việc, chú chưa đồng ý,
Vì thực tâm, chú nghĩ rằng là:
Đàn ông mình phải tỏ ra,
Là người trụ cột cho gia đình mình.*

*Nhưng với chú, thật tình tẻ quá,
Vì tật nguyên, nên đã không tròn,
Để cho tất cả vợ con,
Phải mang cảnh khổ, héo hon, thật buồn...*

*Vì thương chú, cô buông tất cả,
Chọn sống đời vất vả bên nhau.
Ba mươi năm, vẫn đậm sâu.
Mỗi lần nghĩ tới, lòng sầu nát tan...*

*Nghe chú nói, tôi càng kính nể,
Chú đau buồn, không thể giữ lời.
Lo cho cuộc sống hai người,
Được tròn hạnh phúc, suốt đời bên nhau...*

*Chuyện hấp dẫn, tôi đâu dễ bỏ,
Muốn tìm hiểu cho rõ ngọn ngành.
Cho dù đến trễ cũng đành,
Để nghe duyên có kết thành lương duyên...*

*Nhưng công việc trước tiên là phải,
Đề nghị chú, tôi chạy giúp cho,
Vì tâm tôi thấy hơi lo,
Chú run, chưa biết nguyên do là gì?*

*Tôi đoán biết, chú vì danh dự,
Nên liền lên tiếng cự lại tôi.
“Vậy coi sao được cháu ơi”,
Cái chân bị tật, nó hơi run hoài.*

*Tôi lên tiếng chọc ngay chú ấy,
Bộ chú sợ con lấy mất xe?
Đừng lo, xe cũ con chê,
Và còn đưa xách chú “bê” ngại gì.*

*Con muốn chạy, là vì mục đích,
Chuyện của chú, con thích được nghe.
Chú ngồi ở phía sau xe,
Yên tâm để chú kể về vợ con...*

*Chú nghe vậy, không còn phản đối,
Liền dừng xe, thay đổi với tôi.
Không cần tranh cãi lời thôi,
Để nghe chú kể về thời gặp cô.*

Tôi chậm rãi, chạy cho cẩn thận,
Để được nghe tường tận từng lời.
Cuộc tình lãng mạn một thời,
Chú tuần tự kể cho tôi nghe cùng...

*Cô sinh quán, ở vùng Cai Lậy,
Gái Tiền Giang, nhìn thấy là mê!
Đẹp người, đẹp nết, khỏi chê,
Lên Sài Gòn để ở thuê kiếm tiền.*

*Và nhờ đó, có duyên gặp gỡ,
Chú và cô, làm ở cùng nhà.
Chú thì lo chuyện quán gia,
Cô làm người ở, thế là quen nhau...*

*Tình hai đứa, bắt đầu từ đó,
Gia đình cô, không có thuận lời.
Cho rằng chú không xứng đôi,
Tương lai không có, mồ côi, tật nguyền...*

*Nhưng cô vẫn ưu tiên chọn chú,
Không nghe lời khuyên nhủ mẹ cha.
Nên ông từ bỏ không tha,
Trong hoàn cảnh đó, khó mà cảm thông.*

*Khi ông chết, vẫn không thừa nhận,
Chú đưa cô, về tận đến quê.
Đợi đêm khuya, mới dám về,
Đứng ngoài khấn vái, không hề gặp ai.*

*Cô vì chú, mà gây bất hiếu,
Nên chú luôn còn thiếu nợ cô.
Đến giờ, chú vẫn nghèo khô,
Không sao mua được cho cô món gì...*

Chú than thở, chỉ vì nghèo khó,
Tôi thêm vào, chú có tình yêu.
Vì cô thương chú rất nhiều,
Tình yêu, mới thực là điều quý hơn.

*Có thật vậy không cháu? chú hỏi,
Quả đúng vậy, con nói không sai.
Chú về hỏi cô, biết ngay,
Xem cô có phải thật hài lòng không?*

*Nhắc đến cô, chú mong sao được,
Có ít tiền, để trước Tết này,
Mua cô ít vải để may,
Bộ đồ mới, mặc trong ngày đầu năm.*

*Chú thương xót, cô lam lũ quá,
Không có gì, đến cả áo quần.
Là điều phụ nữ rất cần,
Nhưng mà chú chẳng có lần nào cho.*

Nghe giọng chú, buồn xo khó tả,
Cho nên tôi muốn phả lấp luôn.
Hỏi thăm chú về các con,
Để thêm vui vẻ, không còn buồn lo.

*Nhờ được phước, Trời cho hai đứa,
Toàn là trai, sáng sủa, đẹp trai.
Đứa hai mươi, đứa mười hai,
Thằng anh vào đại học, hai năm rồi...*

Nó là đứa tìm tòi học hỏi...
Tôi nghe như giọng nói nhẹ đi.
Có gì đó, tôi hơi nghi,
Đường đi đã đến, thôi thì chia tay...

Xin chào chú, hẹn ngày gặp lại,
Liền nghe tiếng: *chú phải bớt tiền,*
Cho công cháu chạy đó ghen,
Lại thêm cho tôi một phen nói đùa...

Bớt một nửa, mới vừa công đó,
Sao cũng được cháu, có gì đâu.
Tôi cười, thôi để lần sau,
Nếu còn gặp lại, sẽ thâu hai lần.

Giờ trả đủ, không cần phải bớt,
Vừa nói xong, tôi nhét vào tay.
Và liền báo cho chú hay,
Số tiền này, đủ để may áo quần.

Cho cô chú, vì gần đến Tết,
Đó là điều con biết chú lo.
*"Làm sao sắm được cho cô,
Vào đầu năm mới, bộ đồ mới tinh".*

Nghe chú kể, thấy tình hết sức,
“Nghệt vì nghèo, nên lực bất tòng”.
Cho nên con rất cảm thông,
Xin đừng từ chối, cho lòng con vui.

Chú với giọng bụi ngùi xúc động,
Thật không ngờ, cháu rộng lượng ghê!
Không quen biết, chỉ mới nghe,
Quả lòng thương cảm, thuộc về Quan Âm.

Chú đừng ngại, cứ cầm lấy nó,
Số tiền này còn có cộng thêm,
Một phần nữa của hai em,
Có duyên gặp lại, hỏi thêm chú nhiều...

Tôi từ giã, chú kêu vọng lại,
Đứa con lớn, không phải vậy đâu.
Chú còn mơ ước trong đầu,
Thực ra nó chết đã lâu lắm rồi.

Nghe chú nói, nên tôi dừng lại,
Để biết thêm, hiện tại thế nào.
Tại vì chú quá ước ao,
Nên hình ảnh nó, không sao phai mờ.

Tôi nghe vậy, thấy lo cho chú,
Nên đứng yên, nghe thử chuyện gì.
Không đành nỡ vội bỏ đi,
Mới hay, chú chỉ là vì chưa quên.

Con trai lớn vừa lên đại học,
Thì tai nạn thảm khốc xảy ra.
Số phần nghiệt ngã không tha,
Nên con trai chú đã qua đời rồi.

Chú mơ tưởng, từ hồi nó mất,
Chưa tin vào sự thật xảy ra.
Mà luôn tơ tưởng rằng là,
Con trai còn sống, đang là sinh viên.

Chú hứa sẽ dành riêng cho nó,
Một bộ đồ, để nhớ đến con.
Và điều quan trọng nhiều hơn,
Để nhìn vào đó, nhớ ơn cháu hoài.

Làm tôi cảm thấy hài lòng thiệt,
Về ý nghĩa của việc tặng quà.
Bất thần tôi đã nghĩ ra,
Thật là xứng đáng, để hoà niềm đau...

Tôi tự hỏi, sao mau mắn quá,
Mới nghe qua, mà đã cảm thông.
Và rồi tự nhủ với lòng,
Mình nên giúp chú trong công việc này.

Như một việc có đầy hoan hỉ,
Giúp cho chú khỏi bị xót xa.
Vì không tiền để mua quà,
Với tôi, chuyện đó chỉ là nhỏ thôi...

SÁU NGUYỄN